

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 14ης Ιουνίου 1995

Υπόθεση T-61/92

Henri de Compte
κατά
Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου

«Υπάλληλοι - Προσφυγή ακυρώσεως - Απόφαση του Προέδρου του
Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου χορηγούσα, με επιφύλαξη, απαλλαγή στους
υπολόγους - Αναστολή της ρευστοποιήσεως του πιστωτικού υπολοίπου του
υπολόγου»

Πλήρες κείμενο στη γαλλική γλώσσα II - 449

Αντικείμενο: Προσφυγή με την οποία ζητείται, αφενός, η ακύρωση της
αποφάσεως του Προέδρου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου με την
οποία χορηγήθηκε απαλλαγή στους υπολόγους για το οικονομικό
έτος 1982, καθόσον περιέχει επιφύλαξη και διατηρεί σε αναστολή
τη ρευστοποίηση του πιστωτικού υπολοίπου του λογαριασμού
εγγυήσεως που είχε ανοιχθεί στο όνομα του προσφεύγοντος, και,
αφετέρου, να υποχρεωθεί το Κοινοβούλιο να ρευστοποιήσει αυτό
το πιστωτικό υπόλοιπο, πλέον τόκων υπερημερίας.

Αποτέλεσμα: Απόρριψη.

Επιτομή της απόφασης

Κατά του προσφεύγοντος, πρώην υπαλλήλου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, είχε κινηθεί, ενόσω υπηρετούσε ως υπόλογος στο εν λόγω θεσμικό όργανο, πειθαρχική διαδικασία, κατά την περάτωση της οποίας η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή του επέβαλε την πειθαρχική ποινή του υποβιβασμού.

Ο προσφεύγων άσκησε, κατά της εν λόγω απόφασης, προσφυγή ακυρώσεως, η οποία απορρίφθηκε με απόφαση του Πρωτοδικείου της 17ης Οκτωβρίου 1991, T-26/89, De Compte κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή 1991, σ. ΙΙ-781, στο εξής: απόφαση του 1991). Ο προσφεύγων άσκησε κατά της απόφασης αυτής αναίρεση ενώπιον του Δικαστηρίου. Με απόφαση της 2ας Ιουνίου 1994, το Δικαστήριο απέρριψε την αίτηση αναίρεσεως (C-326/91 P, De Compte κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1994, σ. Ι-2091).

Κατόπιν της απόφασης του 1991, ο Πρόεδρος του Κοινοβουλίου, με απόφαση της 19ης Δεκεμβρίου 1991 (στο εξής: απόφαση), αποφάσισε: α) να χορηγήσει απαλλαγή στους υπολόγους για το οικονομικό έτος 1982, εξαιρουμένου του ποσού των 91 263 ECU· β) να αναθέσει στη Γενική Γραμματεία να προβεί στην τακτοποίηση του εν λόγω ποσού και γ) να διατηρήσει, εν τω μεταξύ, την αναστολή της ρευστοποιήσεως του πιστωτικού υπολοίπου των λογαριασμών εγγυήσεως που είχαν ανοιχθεί στο όνομα του προσφεύγοντος και του πρώην διαχειριστή παγίων προκαταβολών που ασκούσαν τα σχετικά καθήκοντα στο ταμείο των βουλευτών μέχρι τις 30 Απριλίου 1982.

Ι - Επί του αιτήματος ακυρώσεως

Επί του παραδεκτού

1. Επί του πρώτου λόγου περί απαραδέκτου, ο οποίος αντλείται από τον ισχυρισμό ότι η απόφαση του 1991 παρήγαγε δεδικασμένο

Το Πρωτοδικείο τονίζει ότι, βάσει μιας γενικής αρχής του δικαίου, κάθε απόφαση δικαιοδοτικής αρχής παράγει δεδικασμένο αφότου καθίσταται απρόσβλητη, δηλαδή αφότου δεν μπορεί πλέον να προσβληθεί με κανένα ένδικο μέσο. Μια απόφαση

υποκείμενη σε αναίρεση καθίσταται απρόσβλητη μετά την πάροδο της προθεσμίας ασκήσεως αναιρέσεως, εφόσον ο ηττηθείς διάδικος παρέμεινε αδρανής, ή από της ημερομηνίας της δημοσιεύσεως της απόφασεως επί της αναιρέσεως, εφόσον η απόφαση αυτή απορρίπτει την αναίρεση και είναι και η ίδια απρόσβλητη.

Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι το υπό κρίση αίτημα ακυρώσεως έχει αντικείμενο διαφορετικό από εκείνο επί του οποίου το Πρωτοδικείο αποφάνθηκε με την απόφαση του 1991. Το Πρωτοδικείο τονίζει επίσης ότι, δοθέντος ότι η τελευταία αυτή απόφαση παρήγαγε δεδικασμένο, οφείλει να ελέγξει αν τα επίμαχα πραγματικά και νομικά ζητήματα εκρίθησαν οριστικώς με την απόφαση αυτή (σκέψεις 16 και 17).

2. Επί του δευτέρου λόγου περί απαραδέκτου, ο οποίος αντλείται από την προπαρασκευαστική φύση της προσβαλλομένης πράξεως

Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι μια πράξη θεωρείται προπαρασκευαστική εφόσον δεν παράγει υποχρεωτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να θίξουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, τροποποιώντας ουσιαδώς την έννομη κατάστασή του. Οι προπαρασκευαστικές πράξεις δεν συνιστούν βλαπτικές πράξεις κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως και, επομένως, μπορούν να προσβληθούν μόνον παρεμπιπτόντως, επ' ευκαιρία προσφυγής στρεφομένης κατά ακυρώσιμης πράξεως (σκέψη 21).

Παραπομπή: ΔΕΚ, 11 Νοεμβρίου 1981, 60/81, IBM κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 2639· ΔΕΚ, 14 Φεβρουαρίου 1989, 346/87, Bossi κατά Επιτροπής, Συλλογή 1989, σ. 303

Η απόφαση του Προέδρου του Κοινοβουλίου περί χορηγήσεως απαλλαγής στους υπολόγους για ένα οικονομικό έτος, μολονότι περιέχει επιφύλαξη και διατηρεί σε αναστολή τη ρευστοποίηση του πιστωτικού υπολοίπου του λογαριασμού εγγυήσεως που είχε ανοιχθεί στο όνομα ενός υπαλλήλου, συνιστά βλαπτική πράξη στον βαθμό που παράγει υποχρεωτικά έννομα αποτελέσματα τα οποία, αν και προσωρινά, είναι ικανά να θίξουν τα συμφέροντα του υπαλλήλου (σκέψεις 22 και 23).

Επί της ουσίας

Προς στήριξη του αιτήματος ακυρώσεως, ο προσφεύγων προβάλλει ένα λόγο αντλούμενο από τη χορήγηση απαλλαγής για το οικονομικό έτος 1982, ο οποίος απορρέει κυρίως από το γεγονός ότι χορηγήθηκε απαλλαγή στον Πρόεδρο του Κοινοβουλίου για το ίδιο οικονομικό έτος και από το ότι, κατά τους ισχυρισμούς του προσφεύγοντος, η απαλλαγή είναι αδιαίρετη (πρώτο σκέλος), από το ότι η απόφαση του 1991 δεν κατέστη απρόσβλητη (δεύτερο σκέλος), από το ότι η ίδια αυτή απόφαση δεν παρήγαγε δεδικασμένο όσον αφορά τη διαπίστωση της υπάρξεως του ταμειακού ελλείμματος (τρίτο σκέλος) και από τη μη τήρηση της προθεσμίας που προβλέπεται στο άρθρο 77 του δημοσιονομικού κανονισμού της 21ης Δεκεμβρίου 1977, ο οποίος εφαρμόζεται στον γενικό προϋπολογισμό των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: δημοσιονομικός κανονισμός), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (Ευρατόμ, ΕΚΑΧ, ΕΟΚ) 610/90 του Συμβουλίου, της 13ης Μαρτίου 1990, όσον αφορά τη χορήγηση της απαλλαγής για τις επίμαχες πράξεις (τέταρτο σκέλος).

Επί του πρώτου σκέλους

Το Πρωτοδικείο τονίζει ότι η διαδικασία χορηγήσεως απαλλαγής στον Πρόεδρο του Κοινοβουλίου είναι διαφορετική από εκείνη της χορηγήσεως απαλλαγής στους υπολόγους και ότι η πρώτη δεν συνεπάγεται τη δεύτερη αλλά περιλαμβάνει απλώς και μόνον την άδεια χορηγήσεώς της. Επομένως, θα ήταν αυθαίρετο να συναχθεί από την απαλλαγή του Προέδρου, ως αυτόματο αποτέλεσμα, η χορήγηση απαλλαγής στους υπολόγους. Κατά το Πρωτοδικείο, μια τέτοια ανάλυση επιβεβαιώνεται από το γεγονός ότι στον Πρόεδρο του Κοινοβουλίου παρέχεται άδεια χορηγήσεως της απαλλαγής, πράγμα το οποίο συνεπάγεται την ύπαρξη διαδικασίας διεξαγομένης σε δύο στάδια, εκ των οποίων το δεύτερο, μολονότι συνδέεται με το πρώτο, διατηρεί ωστόσο αυτοτελή χαρακτήρα (σκέψη 44).

Επιπλέον, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι το φερόμενο αδιαίρετο της απαλλαγής δεν μπορεί να οδηγήσει σε αντιστροφή του περιεχομένου της αποφάσεως του Κοινοβουλίου η οποία αρνείται ρητώς και σαφώς να παράσχει άδεια στον Πρόεδρό του περί χορηγήσεως της απαλλαγής ως προς το αναφερθέν ποσό. Εν πάση περιπτώσει, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι ουδόλως μπορεί να υποστηριχθεί ότι ο Πρόεδρος του Κοινοβουλίου οφείλει να χορηγεί πάντοτε συνολική απαλλαγή και μόνον, ανεξάρτητα από το ειδικό πλαίσιο εντός του οποίου καλείται να ασκήσει τον έλεγχο του (σκέψη 47).

Επί του δευτέρου σκέλους

Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η περιεχόμενη σε διοικητική απόφαση μνεία μιας δικαστικής αποφάσεως δεν μπορεί να συνεπαχθεί την ακυρότητα της πράξεως παρά μόνον στην περίπτωση που η δικαστική απόφαση ακυρωθεί εκ των υστέρων (σκέψη 54).

Εν προκειμένω, δεδομένου ότι το Δικαστήριο απέρριψε την αίτηση αναιρέσεως κατά της δικαστικής αποφάσεως του 1991, η μνεία της εν λόγω δικαστικής αποφάσεως που περιέχεται στην απόφαση δεν μπορεί να θίξει τη νομιμότητα της τελευταίας (σκέψη 55).

Επί του τρίτου σκέλους

Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι το σκέλος αυτό είναι αστήρικτο (σκέψεις 59 και 60).

Επί του τετάρτου σκέλους

Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι το Κοινοβούλιο θα είχε τηρήσει την προθεσμία των δύο ετών που προβλέπεται στο άρθρο 77 του δημοσιονομικού κανονισμού, δοθέντος ότι το 1983 έλαβε υπόψη τις αναγκαίες συνθήκες χορήγησε απαλλαγής στον υπόλογο για τις επίμαχες πράξεις, αλλά ότι υποχρεώθηκε να αναβάλει τη λήψη κάθε συναφούς οριστικής αποφάσεως, λόγω του ότι εκκρεμούσε πειθαρχική διαδικασία που αφορούσε μεταξύ άλλων την ευθύνη του H. de Compte όσον αφορά τις εν λόγω πράξεις (σκέψη 68).

II - Επί του αιτήματος με το οποίο επιδιώκεται να υποχρεωθεί το Κοινοβούλιο να καταβάλει το πιστωτικό υπόλοιπο του λογαριασμού εγγυήσεως

Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι το αίτημα αυτό είναι άνευ αντικειμένου, δοθέντος ότι συνδέεται με το αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως και ότι το τελευταίο αυτό αίτημα κρίθηκε ήδη αβάσιμο από το Πρωτοδικείο.

Επομένως, το εν λόγω αίτημα δεν πρέπει να εξεταστεί ούτε ως προς το παραδεκτό ούτε ως προς το βάσιμο (σκέψεις 72 και 73).

Διατακτικό:

Το Πρωτοδικείο απορρίπτει την προσφυγή.